

SALAISEN OPIN „MAAILMANSYNTY“.

Vuonna 1888 ilmestyi Lontoossa H. P. Blavatskyn toinen suurteos „Salainen Oppi“.¹ Jännityksellä sitä oli odotettu – sen tekijä kun jo oli maailman kuulu – ja suurella innostuksella sekin vastaanotettiin. „Kirja on sekä merkillinen että huvittava“, lausui Pall Mall Gazetten arvostelija, „merkillinen oudoista ikivanhoista tiedoistaan, huvittava siitä valosta, johon se asettaa maailman uskonnot ja niiden synny“

Riennämme yhtymään tähän lausuntoon. „Salainen Oppi“ on kaikin puolin omituinen tuote. Vaikka tekijä onkin syntyjään venakko ja vasta iäkkäämpänä oppi englannin kieltä, on se kirjoitettu taidolla, joka vetää lukijan vaikeimmissa ja mutkaisimmissakin kohdissa mukaansa vilkkaan esitystapansa takia; siinä on kohtia, joiden runollinen kauneus hurmaa, ja toisia, jotka osuvat syvimpään siveelliseen tuntoon. Se on täynnä otteita kaikkien aikojen oppineiden teoksista, ja monet otteet ovat harvinaisista kirjoista, joita joku kappale on olemassa vain Lontoon Brittiläisessä Museossa tai Rooman Vatikaanin kirjastossa. Tämä on senkin tähden omituista, että Madame Blavatsky ei ollut mikään tieteellisesti sivistynyt yliopistonaainen – seikkailija ja mieronkiertäjä vain, joka kirjottaa teoksen, joka panee oppineimmankin professorin pään pyörälle.

Onhan „Salaista Oppia“ kuten „Isis Unveiled“-iäkin myöhemmin koetettu todistaa suureksi „humbugiksi“, se kun vain olisi mahtava laina kaikenmoisista kirjoista (kts. „Teosofia paljastettuna“, kirj. K. af Geijerstam). Tämmöisillä „paljastuksilla“ on ainakin se arvo, että ne varottavat teosofeja valmistamasta „Salaiselle Opille“ samaa kohtaloa kuin on tullut raamatun ja muiden kansain pyhien kirjojen osaksi: nim. että sitä pidettäisiin erehtymättömänä auktoriteettina. Ja H. P. Blavatskyn kunniaksi on mainittava, että hän itse aina huomautti, ettei hänen teoksiaan saisi katsoa minkäänmoisiksi ilmestyksiksi sanan tavallisessa merkityksessä. „Salaisen Opin“ alkulauseessa hän sanoo: „näitä totuuksia ei esitetä (jumalallisen) ilmestyksen nimellä; ei myöskään tekijä ole ensimmäinen, joka on tämän salaisen viisauden tehnyt tutuksi ihmiskunnalle. Sillä miltei kaikki mitä tämä teos sisältää, on löydettävissä tuhansista kirjoista, suurten aasialaisten ja alkuperäisten europaalaisten uskontojen pyhistä kirjoituksista – kätkeytyä hieroglyfien ja symbolien peittoon ja sentähden jätettyä tähän saakka huomaamatta. Käsillä oleva teos koettaa yhdistää näiden vanhain alkutekstien sisällyksen yhtenäiseksi kokonaisuudeksi.“

Toiselta puolen todistukset „Salaisen Opin“ „varastetusta“ sisällöstä kadottavat arvonsa, kun ottaa huomioon, ettei Madame Blavatsky koskaan väittänyt muuta kuin että se, mitä hän kirjotti ja opetti, oli luettavissa kaikkien aikain mystikkojen, okkultistien, alkemistien, kabbalistien, suurten filosofien ja teosofien j. n. e. kirjoista

¹ Suomeksi on tänä vuonna ilmestynyt Salaisen Opin ensimmäinen osa „Maailmansyntä“. Hinta vihkona Smk. 24: –, korukansissa Smk. 27: –.

ja muistiinpanoista. Hän – H. P. B. – vain yhdisti ja valaisi, mitä niissä oli hajanaista ja epäselvää.

Yhtäkaikki – „The Secret Doctrine“ on vallan mieltä kiinnostava kirja, ja jos lukija on vähänkin maltillinen ja ennakkoluuloton, niin hän varmaan voi sekä nauttia että hyötyä siitä. Tosin sen lukeminen alussa tuottaa vaikeutta, ja monen innostus on laimentunut, kun hän mielestään on kirjassa huomannut sekä järjestelmällisyyden että yhtäpitävyyden puutetta. Mutta mahdotonta on vaatia, että kirja huvittaisi muita kuin niitä, jotka tunkemalla sen henkeen koettavat sitä ymmärtää. Me olemme tottuneet vain näkemään elämän ja luonnon tuhansia vaihtelevia muotoja, kun taas mystikko vakaasti tarkkaa ainoaa Elämää ja muotoihin salattua henkeä. Sitä paitsi „Salainen Oppi“ ei esitä koko muinaista viisautta, vaan muutamia sen pääoppeja, joten kaikki järjestelmän rakentaminen sen nojalla on mahdoton.

Teosofian sanotaan nim. esittävän uudenaikaisessa puvussa muutamia pääpiirteitä niin kutsutusta *Viisaususkonnosta*, joka ammoisia aikoja sitten, kun koko ihmiskunta puhui samaa kieltä, oli kaikilla yhteinen maailmankatsomus. Tämän viisaususkonnon henkinen sisällys vetäysi kumminkin syrjään ja tuli käsittämättömäksi ja sentähden salaiseksi samassa määrin kuin ihmiskunta kehittyi aistilliseen suuntaan; mutta alkuperäisiä kirjoituksia, jotka todistavat sen syntyä ja oppeja, löytyy tänäkin päivänä Salaisen Veljeskunnan laajoissa maanalaisissa kirjastoissa.

Sellaiseen okkultiseen alkutekstiin perustuu „Salainen Oppi“. Se on ikivanha käsikirjotus, kirjoitettu palmulehdille, jotka tuntemattomalla kemiallisella tavalla on suojattu tulen, veden ja ilman tuhoja vastaan. Sen nimi on *Dzyanin kirja* – eli Jumalallisen Tiedon Kirja – ja on kirjoitettu Senzarin kielellä, joka on salainen, kaikkien aikain vihittyjen adeptien käyttämä kieli. „Salaiseen Oppiin“ on siitä käännetty 19 runoa, jotka muutamana okkultisen kommentaarin ohessa muodostavat ne ainekset, joita H. P. Blavatskya oli käsketty selittämään nykyiselle sukupolvelle tajuttavassa muodossa.

Kirjansa sisällön Madame Blavatsky on jakanut kahteen laajaan, noin 800 suurta sivua käsittävään nidokseen. Ensimmäisen nimenä on „Maailman synty“ ja toisen „Ihmisen synty“. Kumpikin jakautuu kolmeen jaksoon, joista ensimmäinen esittää viisaususkonnon oppeja maailman ja ihmisten synnystä, vertailemalla niitä suurten uskontojen vastaaviin oppeihin. Toinen jakso käsittelee symboliikan syntyä ja kehitystä ja selvittelee eri uskontojen teologiaa, osottaen niiden dogmien ja mysteerein tosimerkityksen; kolmas jakso lopuksi on salaista ja nykyistä tiedettä koskeva liite ja on länsimaiselle lukijalle aluksi viehättävin ja helpoin käsittää. Siinä esiytyvät okkultismin opit ja tieteen teoriat vastatusten ja tekijä osottaa aivan selvästi monien nykyisten tieteellisten olettamisten ristiriitaisuuden, samassa suuresti kunnioittaen ja ihailen tutkimuksen oikeita tuloksia.

Salaiset opit maailman kehityksestä, josta puhutaan edellisen osan ensi jaksossa, avaavat heti näköaloja niin mahtavia ja laajoja, että todellakin tuntee hengittävänsä itämaan ajattelun vapaata ja puhdasta ilmaa.

Ensimmäinen kohtaa meitä kuolinisku sille ahtaalle käsitykselle Jumalasta, jonka länsimaan kirkot ovat kasvattaneet, ahdasmielisyudessaan kiroten vapaauskotia ja ateisteja.

Ken on kohottanut Jumaluutta peittävän hunnun, ken on tutkinut avaruuden syleilemiä syvyyksiä? Ei vielä koskaan paljas kuolevainen. Yksin Jumaluuden hengen kohottamana tohtii ajattelija luoda katseensa kohti Ääretöntä. Vain puhdassydämiset „näkevät Jumalan“. Ja mitä he näkevät?

Yhden todellisuuden, jota paitsi kaikki on maajaa, harhanäköä, yhden alkulähteen, josta kaikki virtaa, Yhden Olon, josta kaikki arvelu on mahdoton, Yhden Järjen, jonka olemusta ei koskaan käsitetä.

Autuaaseen lumoukseen vaipuu viisas, nähdessään Absoluuttia. Hän tuntee olevansa yhtä sen kanssa ja hän tietää itsensä valoksi, joka loistaa läisen pimeydessä. Mutta pimeys ei käsitä valoaa, ja valo ei tiedä alkuperänsä nimeä.

Sinä houkkio, joka annat määräyksiä sille, jota ei koskaan voi määrittää, joka selittää Jumalaa etkä tunne itseäsiäkään. Olisiko Absoluutilla ominaisuuksia – voisiko se olla viisas, tosi, elävä, rakastava, hyvä, personallinen, täydellinen j. n. e. – Se, joka on näiden kaikkien käsitteiden olemus ja juuri? Ei vedestä sanota että se on märkä. Kivi voi olla märkä ja ihminen viisas, mutta ei Viisautta ole viisas yhtä vähän kuin Totuus on tosi tai Elämä elävä. Ja rakastaisiko Jumala, Jumala, joka on rakkauden olemus? Tästä Ainoasta ovat kaikki vastakohtat lähteneet: minä ja minättömyys, hyvä ja paha, elämä ja kuolema, valo ja pimeys, totuus ja valhe, rakkaus ja viha, ja ne ovat olemassa vain virvoina ilmestyksen panoraamassa; ikirauha, ainainen sopusointu, tiedoton kaikkietävyys on äärettömässä keskipisteessä, joka on kaikki ja joka ei ole mitään.

Ja silti: me olemme „kolmi-ulottuvaisia“ olentoja.² Piste on meille nolla ja nolla on ääretön ympyrä, jota emme voi käsittää, joka on Suhteeton Tila, puhdas subjektisuus. Tämä piste on kaikkialla eikä missään ja sen liikkeistä syntyvät rajattomat viivat, laskemattomat luvut, ympyrän säteet – joka on ehdoton Liike, täydellinen tajunta. Ja ne ne ovat kaksi Jumalan olemuspuolta eli aspektia, joita voimme ja jotka meidän täytyy ajatella olevaksi; liike ja avaruus, tajunta ja olevaisuus, henki ja aine, minä ja minättömyys. Mutta muista! Ne ovat alkujaan yksi, vaikka vain korkein meissä etsii ja aavistaa tätä kaikkea sisältävää yhtyyttä. Kaksisuus on nykyisen ihmistajuntamme loogillinen vaatimus. Eikä kaksisuuskaan anna meille tyydyttävää käsitystä Absoluutista. Olemme „kolmi-ulottuvaisia“ olentoja emmekä voi ajatella

² S. o. meidän avaruudellamme on kolme ulottuvaisuutta: 1) ylös ja alas, 2) eteen ja taakse, 3) oikealle ja vasemmalle. Jokainen ruumiillinen olio näkyväisessä maailmassa ulottuu kaikkiin näihin suuntiin.

yhdysvaikutusta subjektin (aluksen) ja objektin (kohteen) välillä ilman predikaattia (mainetta) emmekä vaikutusta aineeseen ilman välittävää voimaa. Siksi kuva, jonka Jumalasta luomme, tulee kolminaiseksi ollakseen käsitettävä ja samalla täydellinen.

Ja tämä Jumalan verho, kolmiyhteys, on: Henki – Elämä – Aine.

Mitä ne ovat? Jumalan kaksi olemuspuolta, henki ja aine ja niiden yhdistin, elämä, voima. Henki on subjekti, aine objekti ja elämä yhdistävä predikaatti. Henki on iäinen nykyisyys, elämä on aika, kulunut, nykyinen ja tuleva, aine on lemmosta temmattu ajan hetki. Henki on puhdas olemassaolo, elämän alituinen kehitys, aine on tulos: maailma. Henki on kaikkea läpitukenvea yhtyys, elämä on sen jakautuminen moninaisuuteen, aine on moninaisuus. Henki on yleistajunta, elämä sen jakautuminen, aine tuhannet yksilölliset tajunnat. Henki on ääretön ajatteleva järki, ajattelemisen on elämää, ja ajatukset ovat ainetta.

Seuratkaamme nyt maailman kehitystä siitä alkaen, kun lepo herää toimintaan. Katsokaamme, kuinka aatoksia sinkoo ikuisesta Nerosta ja miten ne kiteytyvät maailmoiksi.

Ensimmäinen ääretön Jumala, ja sitten sen ensi sädehdynä Jumalan kanssa yhtä-ikuinen, personaton Järki, Logos (Sana), Jumalan Poika, Brahmâ, jonka teologia on tehnyt personalliseksi Jumalaksi; sitten, kun „aikojen aamuna annetaan luomiskäs-ky“ jatkuvana sädehdynä ne jumalat eli korkeat personallisuudet, jotka yhteensä ovat toinen Logos, „personallinen jumala“ – yksi jumala jokaiselle tulevista lukemattomista aurinkokunnista. Tehdäkseen tuon suuren uhrauksen, luodakseen, astuvat he olemattomuuden autuaasta tilasta, „Jumalan tahtoa“ eli jumalallista lakia vapaasti totellen ja äärettömästi rakastaen olentoja, joita vielä ei ole olemassa. Rakkauden ja antamisen laki vallitsee kaikkiallisuudessa. Korkeamman on uhrautuminen alemmalle, jotta alemmasta voisi nousta korkeampi. Niin on „luominenkin“ jokaisen jumalan itsestään luopuminen loihtiakseen esiin olentoja, jotka vuorostaan tulevat jumaliksi.

Nämä korkeat Personat huokuvat itsestään laumottaisin olentoja eli Dhjan-Tshoohaneja, joille arvon mukaan annetaan eri nimiä: jumalat, pääenkelit, enkelit, henget j. n. e. Nämä olennot ovat „maailman laatijat“ yhteisnimellä Fohat. Kaikkiallisesta maailman alkuaineesta, joka on Jumalan aineellinen aspekti, niinkuin Järki on henkinen olemuspuoli ja Fohat henkeä ja ainetta yhdistävä elämä – „luovat“ näet nämä maailmanlaatijat koko aineellisen kaikkisuuden, sen tähtiusmat, pyrstötähdet, auringot, kiertotähdet ja kaiken niillä kehkeävän elämän. Tällä salainen oppi ei mitenkään kiellä maailman koneellista syntyä, sillä jos mikään maailmanselitys on lain-alainen, niin se on okkultismin. Se vain väittää, että älyä täytyy ehdottomasti olla joka ilmiön takana. Se opettaa, että kautta koko maailman väreilee ääretön järki, joka myös on ikilempi. Tätä järkeä, tätä korkeinta lakia, tottelevat kaikki johtavat älyolennot. Ne puolestaan hallitsevat luonnon henkiä, jotka aiheuttavat elementteinä, „voimina“, liiketapoina j. n. e. havaittavia ilmiöitä.

Kaikkeus on täynnänsä eloa; ei voi puhua kuolleesta kohdasta. Joka atomi ilmestyneessä maailmassa on tajunnan, elon ja muodon kolmiyhteys. Näiden kolmen tekijän välisiä suhteita on lukemattomiin niinkuin tajunta-asteitakin. Mutta kun 7 on tämän maailman päivän eli „luomisen“ perusluku, ilmestyy tajunta seitsemällä eri aineen „tasolla“ eli niin sanoaksemme seitsemässä toisiaan sisältävässä piirissä eli maailmassa, joista alin on meidän fyysillisaineellinen. Muut kuusi tasoa ovat: puoliruumiillinen (astraalitaso), vaistomaisesti aistiva eli tunteva (praana-taso), halujen (kaamataso), älyn (manaksen taso), psyykillinen eli puolijumalallinen (buddhin taso) ja jumalallinen eli hengen taso (aatmaan taso). Nämä tasot voidaan sitten jakaa moneen seitsemään alatasoon j. n. e.³

Luomisen tarkoitus toteutuu juuri siten, että tajunta läpikäy nämä seitsemän kehitysvaihetta. Toisin sanoen, monadit – tulevien itsenäisten olentojen (ihmisten) siemenet, jotka jumalat maailmanpäivän koittaessa „luovat“ eli erottavat omasta elämästään – kehittyvät tiedottoman jumalallisuuden tilasta, läpikäyden kaikki tajunta-asteet, itsehankittuun ja tietoiseen eli „personalliseen“ jumalallisuuteen. Tämä kehitys tapahtuu elämän kiertokoulussa. Henki „astuu aineeseen“, muodoton pukeutuu muotoon, yhtyys jakautuu, yleinen yksilöityy noustakseen sitten, varustettuna kaikilla kokemuksillansa, kaikki-yhteiseen, jakamattomaan elämään. Niinpä voisi sanoa, käyttäen oman tasomme kuvaa: henki loistaa liekissä, huokaa tuulessa, ikävöipi rannan lainosessa, nukkuu eläimessä ja herää ihmisessä. Vanha kabbalistinen lause kuuluu: „kivi tulee kasviksi, kasvi eläimeksi, eläin ihmiseksi, ihminen hengeksi, henki jumalaksi“ – ja jumala katoaa Jumalaan.

Kuten jo viittasimme, ei tämä pitkä kehitys ole mielivaltainen ja satunnainen. Päinvastoin, mielivaltaista sortoa tai sokeaa sattumaa ei ole luonnossa. Maailma on lainalainen. Keskipisteessä itse olossa piilee muuttumaton iki-laki, joka elonkeskuuden säteissä ilmenee kehitystä ohjaavien, tuhansien hengen- ja luonnonlakien muodossa. Ne voidaan yhdistää kaksinaiseksi tasapainon ja vaiheen laiksi – kausaliteetin eli syysuhteen (karman) ja periodisiteetin eli vuorottaisuuden (reinkarnatsioonin) laiksi.

Vaiheen lain – „nousun ja laskun, luoteen ja vuokseen lain – on luonnontiede havainnut kaikkialla vallitsevan. Vaihtelu, sellainen kuin päivä ja yö, elo ja kuolo, uni

³ H. P. Blavatsky ei ollut itse tyytyväinen käyttämäänsä terminologiaan eli sanastoon; nimitys „astraalinen“ oli etenkin aikaansaanut paljon epäselvyyksiä ja väärinkäsityksiä, sitä kun oli ruvettu käyttämään useassa eri merkityksessä. Myöhemmin on sentähden parannettu koko teosofista tiedesananostoa mikäli mahdollista siihen suuntaan, että jokainen sana vastaisi yhtä, määrättyä käsitettä, ja niin muodoin on tasojenkin jako tullut vähän toisennäköiseksi. Nyt ei puhuta enää „puoliruumiillisesta“ (linga shariran eli eetteriruumiin) tasosta, koska se varsinaisesti onkin vain fyysillisen tason näkymätön puoli; ei liioin praanan ja kaaman tasoista, vaan astraalitasosta, joten tasoja nykyisen jaon mukaan onkin vain viisi: fyysillinen, astraalinen, mentaalinen, buddhinen ja nirvaaninen (aatmaan) taso. Nuo kaksi korkeampaa „paranirvaanista“ tasoa ovat meille aivan käsittämättömät.

ja valvonta, on yleinen, niin täysin poikkeukseton tosiasia, että helposti käsittää, miksi siinä näemme yhden maailman peruuttamattomimmista laeista.“ Salainen oppi siis vain astuu lopullisen askelen, puolustaessaan sen lain ehdotonta yleiskelpoisuutta, jonka vaikutukset kaikkialla ovat huomattavissa. Sama on kausaliteetin eli syyn ja seurauksen lain laita, sen lain, jonka tiede on huomannut näkyväisen maailman joka ilmiön perustaksi. Miksi olisivat sitten muut ylemmät tajuntapiirit ilman tätä etuutta? Okkultistit väittävät, ja hyvällä syyllä, ettei niin ole. Kaikilla aloilla, sekä tunteiden että ymmärryksen, siveyden ja hengen, vallitsee syynlaki yhtä peruuttamattoman ankarana, kuin koskaan näkyväisessä luonnossa, jonne itse asiassa vain sen äärimäiset vaikutukset ulottuvat. Syvempi ja muihin oloihin ylettyvä tieto syyn ja seurauksen välisestä vuorovaikutuksesta tekee okkultistin kykeneväksi aikaansaamaan ilmiöitä, jotka tuntuvat ihmeiltä ja näennäisesti ovat ristiriidassa tunnettujen luonnonlakien kanssa.

Näiden molempain lakien, vaiheen ja tasapainon, yleisyys saattaa salaisen opin oletttamaan, että nykyinen maailmanilmestys ei ole ensimmäinen eikä ainoa. Iäisen tyhjyyden ja lyhyeksi ajaksi avaruuteen, herra ties, mistä singahutetun luomisen sijaan saamme siten Ikuisen Elämän, joka ajoittain uinuu omassa helmassaan, ajoittain ilmottaikse. „Maailma kokonaisuutena on iäti olemassa rajatonna tasona; ajoittain lukemattomain alati syntyväin ja katoovain maailmoiden temmellystantereena.“ Toiminnan päivät – manvantarat – ja levon yöt – pralaajat – vaihtelevat niin iäisydessä kuin ajassa. Joka „luominen“ on ennen olleen uusi täydellisempi ilmestys, siis edelläkäyneen maailman jälleensyntymys eli reinkarnatsioni. Ja joka manvantarassa tyhjentyvät edellisen seuraukset ja syntyvät syyt uuteen – joka on karma. Nykyhetki on menneisyyden poika ja tulevaisuuden isä. Siksi eivät jumalat, enkelit j. n. e. olekkaan etuoikeutettuja olentoja, vaan semmoisia, jotka aikaisempina maailman kausina saavuttivat sen kehityksen, joka nyt oikeuttaa heidät tuohon „korkeaan asemaan“ luonnon arvoluokassa. Eivät eläimetkään ole vääryyttä kärsiviä olentoja, vaan niissä yksinkertaisesti monadi ei vielä ole kohonnut „ihmismonadin“ arvoon. Mutta sanotaan niiden ensi manvantarassa „tulevan ihmisiksi“, s. o. „eläinkunnan monadit silloin luodaan“ – herätetään uuteen eloon – olemusyhteyksinä, jotka ovat valmiit toivioletkeen ihmiskunnan läpi.

Palatkaamme nyt „ihmismonadin“ kehitykseen katsoaksemme, miksi se karman ja vaiheen lain johtamana muodostuu.

Manvantarassa tapahtuu kehitys 7:ssä n. k. kierroksessa, joista kukin on kiertokulku 7:n planeetan ympäri. Ensi kierroksessa läpikäy monadi kaikki luonnon muodot ja valtakunnat, paitsi ihmisellistä, ja kahdessa seuraavassa kaikki ihmismuodot. Tämä on „hengen astunta aineeseen“ eli kehityksen kulku „alenevaa kaarta“ myöten, jolloin aine vetää elämän puoleensa. Kun kehitys siten on saapunut neljänteen kierrokseen, tapahtuu keskellä tätä, neljännellä kiertotähdellä, se käänne, josta elämän „nousu henkisyyteen“ alkaa. Silloin elämä ainetta paeten pyrkii hengen yhteyteen. Yksilöisyys kehitetään ensin luonteisesti – neljänteen kierrokseen – sitten

omintakeisesti. Tästä selviää, että neljäs kierros ja siis myös neljäs kiertotähti on alin ja aineellisin, viides verrattava kolmanteen, kuudes toiseen, seitsemäs ensimmäiseen.

Kun elon aalto kiertokulussaan on jättänyt tähden, vaipuu tämä „uneen“ (pralaajaan), mutta kun elon aalto seitsemännen kerran jättää planeetan „kuolee“ planeetta, ja koko ketjua kohtaa vähitellen sama kohtalo: se vaipuu pralaajaan. Elämä astuu nyt uuteen, korkeampaan ketjuun, jossa näytelmä uudistuu täydellisemmässä muodossa. Niinpä on se planeettaketju, johon maa kuuluu, tuontapainen kuuketjun jälleensyntymys eli reinkarnatsioni. Maa on näet neljäs eli aineellisin sisaruksistaan, ja sama on kuunkin laita sen sisaruskuihin nähden. Muut sekä maa- että kuuketjun kuusi tähteä kuuluvat ylempiin tajuntapiireihin ja ovat hienompiaineisina meille näkymättömät. Suhde on sama muiden aurinkoamme kiertävään, näkyväisten tähtien välillä, joista kukin on järjestyksessä neljäs sisaruksistaan. Vain vihityt mestarit ja korkealle kehittyneet selvänäkijät voivat tunkea „astraaliaineusvien“ läpi, jotka peittävät meiltä lähimmätkin yläpiirit.

Elämme paraikaa neljännessä kierroksessa ja neljännellä kiertotähdellä ja olemme hiljan – s. o. muutamia miljoonia vuosia sitten – kulkeneet „käännekohtaan“ ohi. Joka kierroksen joka tähdellä kehittyy nimittäin seitsemän juurirotua (jotka jakautuvat 7:ään alarotuuun, ja kukin näistä taas 7:ään heimorotuuun) ja aineellinen kehitys saavutti huippunsa neljännessä. Me olemme viidettä juurirotua, joten hengen involutsioni on alkanut, ja sen hedelmänä on nykyinen ihmiskunta.

Syksyllä 1896.

Pekka Ervast.

(Tietäjä 1914 Helmikuu N:o 2, ss. 52-59)